

кумица ни е, една устата, една многознайница. — Гунчо, вика още отъ вратата, — кѣсметъ си ималъ, кѣсметъ имала и Нонка. Хайде да е на хаиръ. — Какво има? — думамъ — Дошли сж отъ скеля Никола и Пеню, Сидеровитѣ, тѣ казватъ, че въ Манжилари се явила . . . явила се една бѣла лястовичка! Досущъ бѣла, като снѣгъ. — Е? — Ти, кай, знаешъ ли що е бѣла ластовичка? Тя, кай, на сто години я се появи веднажъ, я не, ама който я види, отъ каквато и болестъ да е боленъ, оздравя! Гунчо, кай, да вървишъ, хичъ да не стоишъ. Заведи Нонка. Ехъ, може ли, — заплака момичето, залови се майка му. И нѣ, додохме.

— Ами истина ли е? — извика Моканина. — Кжде била тази лястовичка?

— Нали ти казахъ, тукъ се явила, въ Манжилари.

— Бѣла?

— Досущъ бѣла.

Както бѣше очуденъ, Моканина се озърна и погледна къмъ шосето: всѣки день западняваше стадото все на тая поляна, но като че едвамъ сега забеляза, колко много лястовички бѣха накацали по телеграфната жица. Пъкъ и не бѣше чудно: приближаваше Преображение Господне и по това време лястовичкитѣ и щъркелитѣ се събираха да си ходятъ. Толкозъ много бѣха лястовичкитѣ и тѣй нагжсто една до друга бѣха накацали, че жигцата бѣше увиснала и натежала като броеница. Много, но все черни.

— Та затуй съмъ дошелъ — каза по-смѣло и съ облекчение селянинътъ: — рекохъ да те попитамъ, може да си я виждалъ, може да си чувалъ. . .